

En faktor att räkna med

Magnusson möter: Inge Persson

Jag minns Inge Persson från min barndom. Det var på 1960-talet i den lilla förorten precis söder om Söder, då mammorna var hemmafruar som skötte snoriga barn och stekte isterband och papporna var kroppsarbetare med skit under naglarna, unikaboxar och solkiga blåställ. Det var en helt annan tid, då fotbollsspelarna var amatörer och jobbade som målare, kontorister eller chaufförer. Inge Persson var faktor.

Inge Persson

Mittfältare

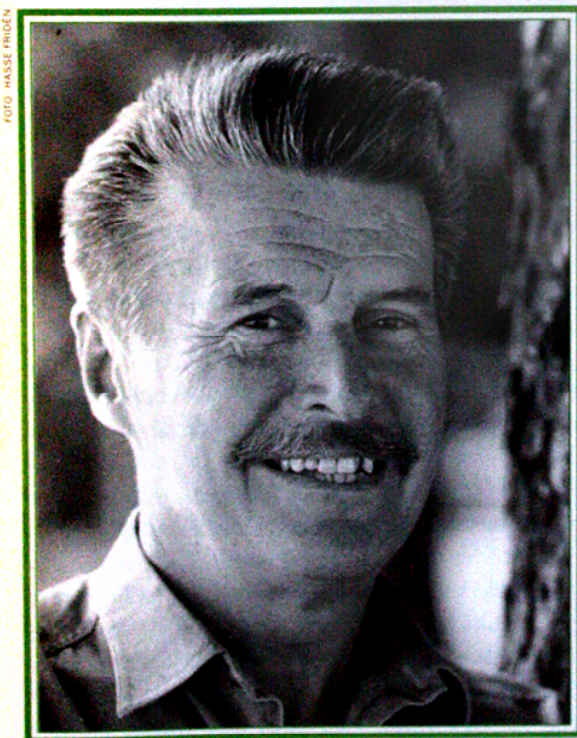
Född: 401001

Moderklubb: IFK Hammarbyhöjden

I A-truppen: 1958–73

Landskamper: 1

Allsvenska matcher: 120, 12 mål

Vi spelade fotboll varenda ljus sommarkväll (det var konstigt nog aldrig dåligt väder på den tiden) och alla grabbar ville vara sin idol. De mest kända spelarna gick först, Nacka, Ya, Berndt Lif och Lasse Nordin. Jag var alltid Inge Persson. Jag hade bara sett Inge på bild men brorsan sa att han var nestorn (vad en nestor var visste jag inte, men det lät ballt) i Hammarby och han hade en våg längst fram i luggen. När jag första gången såg Inge Persson 1967 ångrade jag mig inte. Han var, med sin eleganta spelstil, den självklare idolen.

När jag drygt trettio år senare träffar Inge en solig förmiddag på Medborgarplatsen är mycket förändrat. Hemmafruar finns inte längre, klubbkänsla heter pengar och börsen står och knackar på klubbhusets dörr nere på Kanalplan. Inge har hunnit fylla 58 men han har fortfarande den karakteristiska vägen kvar i håret och han ser ut att må rätt bra.

– Ja tack, säger Inge, men tabelläget kunde vara bättre. Jag har säsongsbiljett och lider verkligen med grabbarna. Förvisso kanske vi var lite över vår kapacitet förra året men det här laget ska i alla fall ligga i mitten på allsvenskan.

För Inges del började det i IFK Hammarbyhöjden i mitten på 1950-talet.

– Jag var bara femton år när jag spelade i division fyra, fortsätter Inge. I Hammarbyhöjden fanns det en del gamla Bajenspelare som hade varvat ner, bland andra Hasse Möller som rekommenderade mig för Hammarby. Jag debuterade i A-laget våren 1958 mot Köping borta i dåvarande division två som vänsterytter. Jag var bara sjutton bast och vi förlorade. En av de få förlusterna det året.

Inge blev dock uppmärksammas av media. Redaktören för Idrottsbladet Torsten Tegnér råkade se en reservlagsmatch mot Djurgården på Stadion och skrev ett helt uppslag om Inge.

– Det var rätt pinsamt, Torsten hade ett väldigt speciellt sätt och skriva på och man kunde av texten att döma tro att jag var hans pojkvän, garvar Inge.

Två år senare blev det allsvensk debut för Inge, i laget fanns bland andra Arne Larsson, Hasse Nell, Aldor Eriksson, och skyttekungen Larsa Johansson. Ledare var legenderna Folke Adamsson och Lennart Nyman.

– Det var inte särskilt proffsigt men Folke och Lennart såg till att det fanns en familjär stämning i laget. Vinterträningen kunde förläggas till Årstavikens is där vi lirade på snön eller till Hovets parkeringsplats. Träningslägren gick ofta till Östtyskland där vi lirade på gropiga och gyttjiga planer. Vi var väldigt ojämna, bottenlagen kunde slå oss, på en gång som vi kunde vinna mot topplagen. Jag spelade på mittfältet som var min riktiga plats, även om jag ibland fick spela i försvaret.

Det blev några bra år för Hammarbyfotbollen innan man föll ur 1963. Bland annat gjorde Inge landslagsdebut.

– Det var hösten 1962, landslaget förberedde sig för OS-kvalet och åkte på Fjärran Östern-turné. Jag gjorde sex matcher men bara en var officiell landskamp. Det var 80 000 på läktarna och jag tyckte det gick riktigt bra för mig.

Säsongen 1964 var det återigen spel i tvåan och under säsongen kom Nacka hem.

– Privat var han en glad, mjuk och vänlig människa, fotbollsmässigt var han i rätt dåligt skick när han kom, minns Inge. Han jobbade aldrig hem, men han tillförde mycket för vårt offensiva spel. Han kunde kons-
ten att mata inlägg till spjutspetsarna Berndt Lif och Lasse Nordin.

Hammarby gick återigen upp i allsvenskan 1964, tyvärr blev säsongen förstörd för Inge. Skadorna blev vanligare och vanligare och skulle förfölja honom genom karriären.

– Jag var mentalt stark, jag ville väldigt mycket men kroppen sa nej ibland. Jag var helt enkelt inte rustad fysiskt för fotboll. Jag var tanig och vägde bara sextiosju kilo. Idag så hade jag fått ett uppbyggnadsprogram för att var fysiskt beredd men det fanns inget sånt på den tiden. Jag spelade bandy på vintrarna, jag gjorde faktiskt någon allsvensk match för Bajen innan jag gick till Tellus, så jag höll igång året runt. En gång

fick jag något slags kosttillskott av landslagsläkaren Sten-Otto Liljedahl men jag gick bara upp två gram.

Inges skadelista är diger:

- 1958 Ett ledband skadat i en juniormatch. Gipsad i sex veckor. Borta resten av säsongen.
- 1959 Spricka i höger ben. Borta två månader. Säsongen spolerad.
- 1964 Menisken i höger knä förstörd, operation. Tre månaders vila.
Samma år på hösten: menisken i andra knät söndersparkad. Borta resten av säsongen.
- 1965 Flera svåra stukningar. Tvingades spela med klisterbindor och stödförband.
- 1966 Vänstra lårskadad avsliten. Säsongen spolerad.
- 1967 En spricka i foten veckan före seriestart. Vår-säsongen spolerad.
Samma år på hösten: menisken i höger knä än en gång söndersparkad. Borta resten av säsongen.
- 1968 Höger fot fördärvad i fjärde seriematchen. Borta för resten av vårsäsongen.
- 1970 Efter en sträckning var det färdigspelat för vårsäsongen.
- 1971 Hälseneskada.

– Ja, det är ingen rolig läsning, säger Inge när han tar del av sin skadelista. Kroppen fick aldrig vila ordentligt. Hammarby behövde varenda spelare och ibland började jag spela innan jag var helt frisk. Jag minns särskilt seriefinalen i Degerfors 1969. Vi vann med 2–0 och jag hade så ont i en tå så jag spelade på sprutor. Efter matchen skulle vi gå till järnvägsstationen för att ta tåget till Stockholm, då släppte sprutan och jag fick fruktansvärt ont, men jag mutade en i lokalbefolkningen, som skjutsade ner mig på sin cykel till stationen.

Trots alla skador var Inges mittfältsspel en bidragande orsak till att Bajen lyckades kvala tillbaka till allsvenskan 1966. Och inte bara mittfältsspel förresten...

– Nej, jag fick faktiskt stå i mål i tio minuter i den avgörande kvalmatchen mot Holmsund på Idrotts-parken. Svenne Lindberg blev skadad så det var bara att hoppa in mellan stolparna. Jag hade hållit på med gymnastik i Hammarbygymnasterna och var rätt vig. Jag vill minnas att jag avstyrde ett friläge. Matchen slutade 1–1 och vi gick upp. Det här kom ledningen ihåg så när Ronnie Hellström blev skadad på upp-

Inge Persson i aktion mot GIF Sundsvall hösten 1965, iförd den vita så kallade elljusdräkten. Hammarby vann matchen med 6-0, denna i övrigt så dystra höst, vilken slutade med nedflyttning. I matchen mot Sundsvall gjorde Inge 5-0-målet i matchens 81:a minut.

värmningen i en cupmatch mot IFK Malmö så fick jag stå hela matchen. Den gången torskade vi med 3-1.

Ledningen ja, 1966 tillträdde Lacke Hall som tränare och Hasse Möller som lagledare.

– Hasse kände jag sedan tiden i Hammarbyhöjden, minns Inge. Vi kom bra överens. Lacke var mer humörmänniska men visste man hur man skulle ta honom så var det inga problem, han var bra teoretiskt och blev en bra tränare under dom år han var i föreningen.

Året efter var det dags för den vanliga hissåknigen till tvåan igen, men Inge fick i alla fall vara med och avgöra ett derby.

– Det var mot AIK, jag gjorde två mål på passningar från den lysande Tom Turesson. Vi vann med 3-1 och hade allmänt lite lättare mot AIK än mot Djurgården.

Studentrevolutionernas år 1968 blev inte särskilt revolutionerande för Hammarby. Tvåa efter ihopvärvade Sirius i Svealandstváan. Då blev det betydligt roligare 1969 då det återigen blev klart med allsvenskt spel. Och så kom då hösten 1970, ett begrepp i den grönvita fotbollshistorien.

– Visst var det fantastiskt, stämningen var enorm. Jag har en bild hemma när vi springer ärevarv efter Örebromatchen på Söderstadion, det är så man får gåshud. Vi spelade lysande fotboll hela hösten. Ture var suverän och killar som Lill-Hinken och Peter Claesson steg fram på allvar. Jag minns särskilt matchen mot Malmö FF. Jag var lagkapten och hade lyckats förhandla mig fram till att spelarna skulle få fem öre per åskådare. På träningen innan matchen kom Hasse Möller fram och frågade om det var okej att vi flyttade matchen till Råsunda, man väntade nämligen 30 000 åskådare. Och det är klart jag gick med på det, för en gång skull hade vi chans att tjäna en liten hacka.

Efter den framgångsrika säsongen 1970 började motivationen tryta hos Inge.

– Ja, ju äldre man blev desto svårare var det att komma i gång efter skadorna. Familjen och jobbet blev lidande så efter ett par matcher 1973 bestämde jag mig för att lägga av. Givetvis kunde jag inte släppa fotbollen helt utan utbildade mig till tränare. Jag var i Hägersten i fyra år och i Värtan lika länge. Bandy i Värtan fortsatte jag med tills jag fyllde 46 år.

Vilka är den bästa du spelat med i Hammarby?

– Det går inte att nämna en, avslutar Inge. Jag håller Nacka, Ture och Kenta som lika stora. Fantastiska bollirare alla tre.

I dag är Inge säljare på ett grafiskt företag i Solna. Bajenintresset finns som sagt kvar, hans tre grabbar är hammarbyare, mellangrabben åker nästan på varanda bortamatch med Bajen Fans bussresor. Och hade bara Inge haft en normal skadebild så hade han varit firad landslagsman och proffs.

Och då hade varenda unge velat vara Inge Persson.

Magnusson